

روایت آشیانه‌بان از این روزهای پراضطراب

بیرانوند: خودم سپر تیم ملی می‌شوم!

ارتش جاه‌طلبی شود که برای نشان‌دن گلخنده‌های رضایت بر لبان ۹۰ میلیون ایرانی گریز و گزیری جز درخشش در صحنه جام جهانی ندارد.

■ به اتفاق‌های خوب فکری می‌کنیم

بیرانوند پیش از پرواز تیم ملی به تیخوانا در مصاحبه‌ای کوتاه گفت: تمرینات منظمی را زیر نظر آقای قلعه‌نویی و آلین دینکا مربی رومانیایی انجام می‌دهم و باوجود همه مشکلات امیدوارم اتفاق‌های خوبی در جام جهانی برای تیم ملی بیفتد و خواسته کادر فنی با دو مرحله صعود محقق شود. سنگربانی که به احتمال قریب به یقین در برابر نیوزیلند درون دروازه ایران قرار خواهد گرفت با اشاره به اینکه کنفدراسیون فوتبال آسیا در گزارشی ویژه به معرفی پنج بازیکن آسیایی پرداخته که در ادوار مختلف این مسابقات بیشترین تأثیر را از خود بر جای گذاشته‌اند، تصریح کرد: قرار گرفتن نامم در میان این اسامی انگیزه‌ای دو چندان می‌دهد تا بتوانم سپر تیم ملی باشم و از کیان فوتبال آسیا نیز دفاع کنم. وی تأکید کرد: ما همه ایرانی هستیم و جویای صلح و آرزویمان این است جام جهانی پیام‌آور صلح و آرامش و همدلی باشد. این هم نگاه علیرضا به ایستگاه اول: می‌رویم تا با شکست دادن نیوزیلند گام بلندی برای صعود برداریم و یقین داریم با تکیه بر اتحاد و روحیه جنگندگی خاص ایرانی از این بازی سربلند خارج خواهیم شد.

دندان روی جگر می‌گذاریم و منتظر می‌مانیم تا ببینیم با اولین اکران ایران در بنگه دنیا، او چه نقشی ایفا خواهد کرد و اصلاً قادر است خواب‌ها را تعبیر و مخاطرات را به خاطراتی دلچسب بدل کند؟

بیرانوند تأکید کرد: ما همه ایرانی هستیم و جویای صلح و آرزویمان این است جام جهانی پیام‌آور صلح و آرامش و همدلی باشد

امید مافی | از آن شب مهتابی که با دستان بلندش کریس رونالدو کبیر را به مخموم‌ترین پنالتی‌زن دنیا بدل کرد، هشت سال می‌گذرد. او حالا در درگاه ۳۴ سالگی آزمونی صعب‌تر را پیش رو دارد و باید در لس آنجلس و سیاتل قفل محکی به سنگر یوزها بزند و مانع آتش گرفتن قفس توری ایران شود. آسمان خراشی با ۸۶ بازی ملی که به مرز آبدیدگی رسیده و در قامت مرد شماره یک تیم ملی به ساختن قصری از طلا با خشت‌هایی از نقره می‌اندیشد. او علیرضا بیرانوند است.

پسرکی که روزگاری در حوالی میدان آزادی روی چمن‌ها شب را به صبح سنجاق می‌کرد و برای لقمه‌ای نان در کارواش آن سوی پایتخت بی‌وقفه کار می‌کرد. تقدیر به لر بالا بلند لبخند جانانه‌ای زد و او فاصله فرش تا عرش را در طرفه‌العینی پیمود. این‌گونه شد که حساب‌های بانکی‌اش سر به آسمان زد و زیر آسمان خاکستری تهران به دلخوش‌ترین آشیانه‌بان جهان بدل شد. مردی که تا رویال آنتورپ و بواویستا رفت و تجربه حضور در لیگ‌های اروپایی را به روزمه طولیش الصاق کرد. همو که رکورددار بلندترین پرتاب دست گیتی شد و ۶ فصل پایبی به بهترین قفس‌بان فوتبال ایران بدل شد و یک تنه قطار قرمزها را به ایستگاه خوشبختی رساند. حالا در آستانه ۳۴ سالگی علیرضا بیرانوند یکی از برگ‌های برنده یوزها لقب گرفته و مأموریت حفاظت از دروازه ایران در جام جهانی ۲۰۲۶ را بر عهده دارد. به نظر می‌رسد گلر ۱۹۴ سانتیمتری تیم ملی در جامه گرگی باران‌دیده بتواند در اوج التهاب و اضطراب، آرامش را برای مردان آریایی به ارمغان بیاورد و در برابر پسران اقیانوسیه، شیاطین سرخ و فراغنه فرشته نگهبان

گزارش

سرویس ورزش | تیم ملی والیبال ایران در سومین دیدار خود در لیگ ملت‌های جهان ۲۰۲۶، به نخستین پیروزی خود دست یافت تا عملیات بازگشت با عبور مردان والیبال ایران از سد آرژانتین استارت زده شود. تیم ملی والیبال ایران در سومین دیدار خود در این رقابت‌ها در سالن نیلسون نلسون شهر برزیلیا به مصاف آرژانتین رفت. مردان والیبال ایران در این دیدار با اقتدار و در سه ست متوالی با امتیازهای ۲۵ بر ۲۵، ۲۳ بر ۱۹ و ۲۵ بر ۲۳ در پیروزی رسیدند تا سه امتیاز کامل بدست آورند و با ۲۱۳.۴۸ امتیاز در رتبه هفدهم رده‌بندی

گزارش روز

ساده‌پوشان زیر نظر فرمانده شیک‌پوش

حاشیه‌های کیت تکراری تیم ملی و ساعت لاکچری قلعه‌نویی

مهم‌ترین آن، تحریم‌هاست که مانع همکاری با برنده‌های بزرگ جهانی شده و البته سلیقه طراحان داخلی و مسئولان فدراسیون هم ظاهراً به سمت طرح‌های کم‌هزینه و ساده گرایش دارد که نتیجه آن لباسی که اگرچه سعی کرده هویت ایرانی (رنگ‌ها، لوگو، یوز) را حفظ کند، اما نماینده شایسته‌ای از عمق فرهنگی ایران در عرصه جهانی نیست. کاربران شبکه‌های اجتماعی و کارشناسان گرافیک هم با تیتراهایی مثل «کپی برابر اصل» یا «طرح مبتدیانه» واکنش نشان دادند و معتقد بودند این کیت فاقد جذابیت بصری است و فرصت بزرگی برای معرفی هنر ایرانی را از دست داده است. البته بسیاری دیگر طراحی‌های پیشنهادی هنرمندان را که پیش از این در فضای مجازی پخش شده بود، از طراحی کنونی بهتر و جذاب‌تر می‌دانستند.

■ حاشیه‌های ساعت ژنرال

در کنار نقد طراحی کیت، تصاویر سرمربی تیم ملی نیز حاشیه‌ای تازه ایجاد کرد. امیر قلعه‌نویی با کت وشلوار رسمی، در کنار بازیکنان ایستاده و ساعت لوکسش به وضوح در مرکز توجه قرار گرفته است. رسانه‌های متعدد به این موضوع پرداختند و عادل فردوسی‌پور نیز در برنامه تلویزیونی خود با کنایه و طنز به آن اشاره کرد. اما کاربران فضای مجازی واکنش‌های تندیتری نشان دادند و با جملاتی مانند «پز دادن در شرایط اقتصادی سخت» از این نمایش تحمل انتقاد کردند. این در حالی است که بسیاری از مردم عادی با مشکلات معیشتی و فشارهای اقتصادی

فدراسیون و طراحان باید بدانند که فوتبال فقط میدان مسابقه نیست؛ ویتترین فرهنگ یک ملت است. انتظار می‌رود در نسخه‌های بعدی یا در جزئیات چانه‌ی، از ظرفیت‌های بی‌پایان هنر ایرانی استفاده شود تا کیت تیم ملی، نه‌تنها یک لباس ورزشی، بلکه یک اثر هنری الهام‌بخش باشد. البته تا آن زمان، این کیت و حاشیه‌هایش، بیشتر از آنکه اتحاد بیاورد، بحث و نقدها همراه خواهد داشت.

غرق در پول، خالی از خلاقیت

همزمان با آغاز جام جهانی ۲۰۲۶، نمایش‌های آشنایی بار دیگر روی صفحه سکوهای اینترنتی ایرانی در حال پخش است. جلوه‌های بصری به وضوح مجلل هستند و دیوارهای ال‌ای‌دی غول‌پیکر، نورپردازی‌های سینمایی، مجریان گران‌قیمت داخلی و اسطوره‌های بازنشسته فوتبال جهان که با دستمزدهای دلاری نجومی با این برنامه‌ها ارتباط برقرار می‌کنند. هزینه این سکوها فقط برای پوشش جام جهانی ۲۰۲۶ چند صد میلیارد تومان بوده است.

با این حال، به محض اینکه دوربین‌ها روشن می‌شوند، این توهم باشکوه که فقط پول خرج کردن کیفیت می‌آورد فرو می‌ریزد. با وجود انتقال از فرکانس‌های سنتی صداوسیما به پهنای باند اینترنت، چارچوب فکری و روان‌شناختی رسانه‌های ورزشی ایران به طرز لجبازانه‌ای در دهه‌های قبلی اسیر باقی مانده است. آنچه ما تماشا می‌کنیم، یک چُنگ تلویزیونی قدیمی، استریل و کلیشه‌ای است که تنها با یک سکوی مدرن کادوپیچ شده است. در حالی که سکوهای ایرانی پول کلانی را برای کپی‌برداری از ظاهر فیزیکی استودیوهای خارجی خرج می‌کنند، انقلاب رسانه‌ای جهان را که دقیقاً پشت درهایشان در حال رخ دادن است، کاملاً نادیده می‌گیرند. مخاطب امروز فوتبال دیگر نمی‌خواهد توسط یک پنل محافظه‌کار نصیحت شود؛ او می‌خواهد بخشی از یک گفت‌وگوی پویا و واقعی باشد.

■ رختکن در برابر اتاق کنفرانس

وقتی به چشم‌انداز رسانه‌ای جهان در این جام جهانی نگاه بزرگ‌ترین موج رسانه‌ای اسمال متعلق به یک شبکه تلویزیونی سنتی نیست، بلکه مربوط به قرارداد ۱۴ میلیون پوندی نتفلیکس برای پخش روزانه اپیزودهای ویدئویی پادکست «فوتبال و دیگر هیچ» (The Rest Is Football) با اجرای گری لینه‌کر، آلن شیرر و میکا ریچاردز از استودیویی در میدان تایمز نیویورک است. این برنامه به این دلیل به چنین موفقیت عظیمی دست یافته که سلسله‌مراتب رسمی و خشک «مجری و میهمان» را کاملاً کنار گذاشته است. این پادکست شبیه به یک گفت‌وگوی صریح و بدون سانسور میان چند رفیق صمیمی در رختکن است؛ آن‌ها با اشتیاق با هم بحث می‌کنند، به اشتباهات خود می‌خندند و ارتباطی را به نمایش می‌گذارند که ریشه در صمیمیت واقعی انسانی دارد. در نقطه مقابل، پوشش رسانه‌ای در ایران، یک دکوراسیون خشک شبیه به اتاق کنفرانس اما پر زرق و برق و به‌شدت تمرین‌شده را تحمیل می‌کند. مجری جملاتی سطحی مثل اینکه «فلان بازیکن چقدر خوشگله» را به کار می‌برد یا برای نزدیک شدن به نسل «ژد» فحاشی یک خواننده‌پد در آهنگش را به شکل جاحالی در آنتن زنده استفاده می‌کند، اما بقیه سؤالات، سطحی و از پیش نوشته‌شده هستند. کارشناسان نیز با جملاتی به‌شدت دیپلماتیک و کلیشه‌های تکراری پاسخ می‌دهند و اگر شوخی هم می‌کنند مثلاً در مورد حضور مگس در استودیو است و نه چیزی که از دل فوتبال بجوشد. هیچ اصطکاک فکری واقعی، هیچ عمق روان‌شناختی و مطلقاً هیچ رفاقتی دیده نمی‌شود.

■ میهمانان خارجی گران‌قیمت و بی‌خاصیت

سیاه‌چاله مالی پوشش رسانه‌ای در ایران، شیفتگی عجیب به وارد کردن میهمانان خارجی است. آوردن یک ستاره بازنشسته جهانی، اوج اعتبار برای اسپانسرهای مالی برنامه‌ها تلقی می‌شود. اما از آنجایی که این میهمانان هیچ وابستگی عاطفی یا شناخت عمیقی از وضعیت کشور ما ندارند، خروجی کارشناسی آن‌ها چیزی جز توهین به شعور مخاطب نیست. آن‌ها لبخند می‌زنند، جملات کلیشه‌ای درباره میهمان‌نوازی ایرانی‌ها می‌گویند، پول نجومی خود را به ارز خارجی تحویل می‌گیرند و می‌روند. این وضعیت را اگر با غول‌های تحلیلی جهان مقایسه کنیم؛ وقتی آن‌ها یک کارشناس را استخدام می‌کنند، از او تحلیلی بی‌تعارف، داده‌محور و جریان‌ساز می‌خواهند. پخش‌های بین‌المللی مدرن با مخاطب به عنوان یک مصرف‌کننده باهوش رفتار می‌کنند؛ آن‌ها از آنالیزهای پیشرفته لمسی، نمودارهای حرکتی و دوربین‌های تاکتیکی استفاده می‌کنند تا توضیح دهند «واقعاً چرا» جریان یک مسابقه تغییر کرد. سکوهای ایرانی اما به روایت‌های سطحی پناه می‌برند که چیزی فراتر از آنچه بیننده با چشمان خود دیده، به او اضافه نمی‌کند.

■ شکستن صفحه نمایش دوم

علاوه بر این، رسانه‌های ورزشی جهان خود را با عادات نسل جدید در استفاده از «صفحه نمایش دوم» یعنی کار کردن با تلفن همراه همزمان با تماشای بازی وفق داده‌اند. چه پادکستی مثل «اورولپ» (The Overlap) با اجرای گری نویل که «واچ‌الانگ» (Watchalong) یا «هم‌تماشایی» زنده و هواداری برگزار می‌کند و چه کانال‌های استریمینگ که پیام‌های صوتی زنده مخاطبان را در لحظه پخش می‌کنند؛ در اینجا بیننده از یک مصرف‌کننده منفعل به یک شرکت‌کننده فعال تبدیل شده است. سکوهای ایرانی اما هنوز تعامل با مخاطب را در حد نظرسنجی‌های پیامکی منسوخ‌نگه داشته‌اند. تزریق صدها میلیارد تومان به یک چالش خلاقانه، برای هیچ رسانه‌ای «مرجعیت فرهنگی» نمی‌خرد. تا زمانی که مدیران سکوهای ایرانی درک نکنند که آینده رسانه‌های ورزشی متعلق به اصالت، تحلیل‌های جسورانه و عمیق فکری و ارتباط نزدیک با مخاطب است، و نه کت‌وشلوار و ساعت‌های گران‌قیمت و حضور توخالی سلبریتی‌ها، به تولید این «فیل‌های سفید» یا همان پروژه‌های پرهزینه و بی‌خاصیت ادامه خواهند داد. هواداران فوتبال در ایران شایسته رسانه‌های هستند که با اشتیاق عمیق آن‌ها به این بازی همخوانی داشته باشد، نه یک محصول شرکتی و بی‌روح که آن‌ها را از نظر فکری بازنده رها می‌کند.

قدرت‌نمایی شاگردان پیاتزا مقابل آرژانتین

نبرد والیبال با بلژیک

■ پیاتزا: نبرد با بلژیک سخت است

روبرتو پیاتزا پس از پیروزی مقابل آرژانتین اظهار کرد: هیچ اتفاق خاصی نیفتاد. فقط کمی با هم صحبت کردیم، چون بچه‌ها باید باور کنند که واقعاً قدرتمند هستند. اما فقط وقتی می‌توانید قوی باشید که کنار هم بازی کنید، یعنی واقعاً مثل یک تیم. او در ادامه تأکید کرد: بچه‌ها نشان دادند می‌توانند بهتر از روزهای قبل باشند، چون بازی خوبی انجام دادیم. بازی بی‌نقصی نبود، اما بعضی اشتباهات را پذیرفتیم. چند روز پیش در مقطعی واقعاً خنده‌دار و مضحک بودیم، چون اشتباهاتی انجام دادیم که نباید مرتکب می‌شدیم و این درست نیست. والیبال بخشی از زندگی شماس است و اشتباه کردن هم بخشی از زندگی است.

سرمربی تیم ملی والیبال ایران گفت: استراحت می‌کنیم و یکشنبه یک حریف سرسخت و یک بازی دشوار مقابل بلژیک داریم. بازی سختی خواهد بود. پیاتزا در پایان گفت: امروز بعضی از بازیکنان زمان بیشتری برای استراحت داشتند و باید شرایط خودشان را بازیابی کنند. من تصمیم گرفتم با این ترکیب بازی کنم، چون به نظر من بهترین انتخاب همین بود. باید استراحت کنیم همان‌طور که قبلاً گفتیم. الان وقت این است که خوب غذا بخوریم، خوب بخوابیم و بعد فکر کردن به بازی مقابل بلژیک را شروع کنیم. گفتنی است دیدارهای هفته نخست لیگ ملت‌های والیبال جهان ۲۰۲۶ در گروه مردان از ۲۰ تا ۲۴ خرداد به میزبانی اوتاوا (کانادا)، برزیلیا (برزیل) و لین یی (چین) پیگیری می‌شود.

جهانی قرار گرفته و یک پله صعود کنند. تیم ملی والیبال ایران همچنین در جدول لیگ ملت‌ها پنج پله صعود کرد و از رتبه هفدهم به جایگاه دوازدهم رسید. والیبال ایران در این دیدار، نمایشی تماشاگر پسند ارائه کرد که نشان دهند ریکاوری روحی و روانی بازیکنان پس از شکست برابر تیم‌های برزیل و بلغارستان است. از سوی دیگر اقتدار مردان والیبال ایران همزمان با سالروز جنگ ۱۲ روزه از حاشیه‌های جذاب این دیدار بود.

روبرتو پیاتزا سرمربی تیم ملی والیبال ایران در ابتدای این مسابقه از ترکیب مرتضی شریفی، پوریا حسین‌خانزاده، علی حاجی‌پور، عرشیا به‌نژاد، محمد ولی‌زاده، یوسف کاظمی و محمدرضا حضرت‌پور (لیبرو) استفاده کرد.

تیم ملی والیبال آرژانتین سابقه حضور در ۹ دوره رقابت‌های المپیک را دارد و بهترین مقامش در این رقابت‌ها، کسب مدال برنز در المپیک سنول ۱۹۸۸ و المپیک توکیو ۲۰۲۰ است. تیم ملی والیبال ایران از ساعت ۱۷:۳۰ روز یکشنبه ۲۴ خرداد در چهارمین و آخرین مسابقه خود در هفته نخست لیگ ملت‌ها به مصاف بلژیک می‌رود.

دست‌وپنجه نرم می‌کنند.

حتی رنگ پس‌زمینه آبی ساعت نیز گمانه‌زنی‌هایی درباره علاقه قلعه‌نویی به استقلال ایجاد کرد، هرچند این ادعاها بی‌اساس به نظر می‌رسد. اما اصل ماجرا این است که چنین تصاویری، فشار انتقادات علیه سرمربی را افزایش می‌دهد و تصویر تیم ملی را تحت تأثیر قرار می‌دهد. تیم ملی ایران در آستانه نخستین بازی در جام جهانی ۲۰۲۶ بیش از هر چیز به نمادهایی نیاز دارد که هم هویت ملی را فریاد بزنند و هم نوآوری و خلاقیت را نشان دهند. تکرار یوزپلنگ بدون نوآوری و یا حتی تلفیق با الگوهای اسلیمی و هنری ایرانی و نمایش لوکس در فتوشات‌ها، دو روی یک سکه هستند: ساده‌انگاری و بی‌توجهی به اقتضائات فرهنگی و اجتماعی.

فدراسیون و طراحان باید بدانند که فوتبال فقط میدان مسابقه نیست؛ ویتترین فرهنگ یک ملت است. انتظار می‌رود در نسخه‌های بعدی یا در جزئیات چانه‌ی، از ظرفیت‌های بی‌پایان هنر ایرانی استفاده شود تا کیت تیم ملی، نه‌تنها یک لباس ورزشی، بلکه یک اثر هنری الهام‌بخش باشد.

البته تا آن زمان، این کیت و حاشیه‌هایش، بیشتر از آنکه اتحاد بیاورد، بحث و نقدها همراه خواهد داشت.